

DANIEL-ILIE TURCEA

A RESPIRA VEȘNICIA

C

U

G E T

Ă

R

I

DANIEL-ILIE TURCEA

A RESPIRA VEȘNICIA

Ediție îngrijită de preot **Sever Negrescu**

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Editura DOXOLOGIA
2017

Notă asupra ediției

În seria Doxologia - Daniel Turcea, după aparițiile Epifania, cele din urmă poeme de dragoste creștină (2011), Urme în veșnicie (2013) și Duhovnicul (2016), – vede acum lumina tiparului volumul de versuri – cugetări A respira veșnicia. Editarea lui confirmă fidelitatea descifrării, transcrierii și punerii în pagină de către Lucia Turcea (sora poetului) a manuscriselor încredințate în anul 2004 Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Teofan.

Daniel-Ilie Turcea este singurul poet român care a reușit să demonstreze deplin că legătura dintre Teologie și Poezie poartă numele unui atribut al lui Dumnezeu: Veșnicia.

Autorul, plecat din această lume la vârsta de 33 de ani, se întreba: Oare, ce-ar zice scriitorii citind așa ceva? Adăugăm: Ce-ar zice tinerii de azi respirând, astfel, Veșnicia?

Pr. Sever Negrescu

Cuprins

Mă-ngrop cu sufletu-n Lumină, ca să fiu viu	9
A respira veșnicia	25
Pământul cel bun odihnind Cuvântul	33
Chipul omenesc, obrazul lumii	34
Nepătimirii Tron	34
Vino, vino, vino!	35
A naște pe Cel ce-a chemat cerurile	35
Și Duhul odihnea în El	35
Pământul inimii smerite	36
Apropierea de puritate	36
Pentru tine, omule, răsar	39
Naște-mă iar din adevăr	45
Nu-mi mai aparțin	49
Mormântul Domnului	55
Toți suntem vinovați	59
Cortul Cugetării	63
Jertfa Luminii	71

I. Aștept ivirea dimineții	72
II. Întipărirea Chipului	72
III. Însângerata nunții haină	73
IV. Tăcerea Cuvintelor	74
V. Strălucirea Duhului în suflet	75
Dimineața-n Înviere	77
Atât de senini, atât de blânzi (despre nesfinți, despre Sfinți, despre Cuvântul lui Dumnezeu-Iubire...)	81
Nero	82
Saul-Pavel	83
Sfântul Ilie, cântarea de biruință a veșniciei	88
Înstrăinarea	88
Glasul Cuvântului	90
Vino afară!	91
Ascultă Glasul Iubirii	93
Ușa	94
Întâia oară	94
Și, dorind, dobândește!	96
Neutrino	98
Cuvântul vederilor tainice	99
Absent și de Față	99
În gând	101

Treime a inimii	104
Dulce dor de nemurire	105
Soarele în iarnă	109
Despre falsa iluminare	111
Dumnezeu strălucind în ascunsul sipet al inimii	115
Când ceruri se vor deschide-n sufletul mamei Ana .	116
Mâinile milosteniei	116
Firea	117
Nava	118
Revărsatul Mir	119
Înțelepciunea, tăcerea semințelor	123

MĂ-NGROP CU SUFLETU-N LUMINĂ,
CA SĂ FIU VIU

Daniel-Ilie Turcea

Dă-te-ntreg Luminii și vei fi în Lumină,
căci, iată, Lumina nu moare!

***

O, slăbiciune, neînțeleasă nebunie,
oare e atât de greu a deosebi viața de moarte,
și-a părăsi puținele lucruri, liberându-te, ca o apă,
înainte de-a le pierde pentru totdeauna?
Iată vremea se va sfârși.

***

Cum voi privi chipul cel palid, ce, iată, a și obosit să
mai fie frumos?

Cum voi mai plânge frunzele toamnei, ca și cum
sufletul s-ar desfrunzi

și cu ce vers voi putea rosti dimineața, deasupra
adâncului,

când fiecare cuvânt e un cuvânt minunat
iar șansa este eternitatea trăirii?

Trupul meu e giulgiul meu, e sicriul în care-nfloresc
și nu-l voi plânge,

nici vălul pleoapelor nu va acoperi cerul privirii, lumina,
în ochi murind, voi trăi!

Mă-ngrop cu sufletu-n Lumină, ca să fiu viu!

***

Domn și Stăpân, iar nu robul faptei, intră-n Cămara
ascunsă a inimii,

acolo cere și întreabă!
Toate oasele mele vor zice: cine este asemenea Ție?

***

La cea mai mică împotrivire îți pierzi îndrăzneala,
însetat ești după mângâiere!
Ei înalță mai presus de tot Darul
ce se află în Lumină.

***

Dacă cugetul tău este întotdeauna luminat, încă nu ai
început
o întrezărire a patriei cerești.

***

De mă voi pogori în mine, de mă voi întreba ce sunt,
ce găsesc,

doar asta; o rațiune nesigură!
Spiritul omului se duce și
vine fără odihnă
și nestatornicia e semnul
inimii.

***

O, Lumină, ridicată peste toată lumina, trimite Raza
Ta din înălțime,

Daniel-Ilie Turcea

ca fulgerul în adâncul inimii mele!
O, când va veni acel prilej, când să privesc Fața Ta, să
fiu în Tine, Lumină,
înconjurat de Tine!

***

Iată, viscolul gândurilor mele, pustiirea, iartă-mi că-
derea, risipirea!

***

Nu numărul atomilor îl caut, nici legile-nstelării; sunt
sărace!

***

Ce e fericirea nesfârșită, dacă nu dragoste fără margini?

***

Iubirea mea nu-mbătrânește.

***

Inima mea e mai mare
decât toate bunurile
și numai Desăvârșita Lumină vine acolo!

***

Sufletul, ca o mireasă,

logodit cu Cuvântul s-a-nveșmântat în Taine
mai mult decât Lumina,

pentru veșnicie nuntit. Ascultă, fiică, tu, suflete, și vezi,

El e-n apropiere și se smerește lin,
ceruri pleacă,

până la chipul cel mai umil. El,

Pâinea Vieții pe Masă

și, Nevinovat, va să intre-n ieslea,

în peștera,

întru cele

ale tale, sărace;

și tu nu te smerești?

El uită de jertfele tale sângeroase, de pruncii uciși,

de dansul nopții ori de gerul ce-ngheață surâsul
în diminețile tale;

și ce e omenesc rămâne-n urmă, căci în inimă va
străluci,

încă în viață,

Învierea

și străine fi-vor unelte ale morții ce-nstrăinează de

Desăvârșire,

acestea toate, cele arătate!

Pogoară în inimă, Doamne, Cerul pe pământ,

Sămânța cuvintelor, căci sfinți sunt cei ce fac și conduc
spre cer lumea, părinții!

***

Poetul, instrument armonic al făgăduinței,
    împăratul profet David, căci a cântat prin cu-
    vintele de miere
    ramuri și neamuri!

Noi, Ție Unuia, Lumină Dulce, clară, cântare ca bru-
ma, pe suflet, tăcerea.

Sărăcia a-nțelepțit pe mulți.

Cu chip trădat, ca înger de lumină, îi apărea întune-
catul demon;

    dar doar în Tine crede omul, chiar dacă
    munții s-ar muta

    în inima mărilor!

Trupul, Teofor al dimineții sufletelor!

Căci sufletul, ca psalterionul cu zece coarde, cele zece
Porunci (!)

    cântare nouă și străină, Întruparea fără vină,
    cântă Ție, Doamne!

***

Acel dintre chemați, ce nu privește cum arde-n urmă-i,
    prea bogat, orașul ce-nveninase
până și pământul

    fericit fi-va!

Smeritul rămâne în pace,

    în mijlocul întristării, tuturor slugă.

Nu acestea te vor judeca!

A fi liniștit, netulburat în mijlocul încercărilor, iată biruința!

Simplitatea Îl caută pe Dumnezeu. Curățenia Îl află și Îl gustă!

Când nu vei urî pe nimeni, când vei iubi Iubirea, atunci vei fi cu adevărat liber!

Oglindă a vieții și carte sfântă ar fi atunci toată făptura! Căci cine e atât de neînsemnat să nu poarte în sine o icoană a Bunătății? De-ai fi bun și curat, ai vedea și ai cunoaște!

De este strident și necaz pe pământ, pe cel cu conștiința rea întreabă-l, că știe mai bine!

O, de-aș fi în Tine, Alinare, Mângâiere, numai foc și pară.

***

Să te arăți străin, străin de noapte, de nu vrei

Lumina străin să te scoată-nstrăinând darul și lina priveghere

ce-i numai gând ascuns, tainică faptă, în jurul tău și

nevăzut zburând.

***

Dacă gândul nu-l poți înălța la cugetările Lăcașului Luminii,

caută la Trupul Sângerând, iar, pentru tine, în Sfintele Taine

ale Celui fără vină!